

Tartalom

Repeta - János püspökkel.....	1
Négyes oldal: Amikor megszólalt a Harangszó	4
Ünnep.....	7
Brenner János, a vértanú.....	8
December.....	8
A Szent Család az óvoda élén.....	9
Csík - Gyergyó, és ami azon túl van - IV. rész.....	10
Jó volt olvasni: Anselm Grün: Merj újrakezdeni.....	12
Zalai zarándokhelyek: "Képes-fa"	13
Az Eucharisztia előképei.....	14
Ünnepek és hétköznapiak.....	16
A kisgyerek nem fajgyűlölő.....	17
Kapcsolódtunk	18
Anyakönyvi híreink.....	19
Gyerekszám.....	7, 17, 19
A Szent Család gyerekszemmel..	19
Plébániai hírek.....	20
Imádkozzunk!.....	20

Gyergyóditró

fotó: Gedeon Tamás

Repeta - János püspökkel

Dr. Székely Jánossal 2018. december 11-én készítette a riportot az Ünnepi Harangszó a Püspöki Palota fogadószobájában. A beszélgetés közben elfogyasztandó kávét maga a püspök atya készítette – meggyőző rutinnal, amiből arra következtettem, hogy nem először teszi meg ezt a gesztust a vendégeinek. Miután felocsúdtam ebből a „lábmosás-érzésből”, belefogtam a kérdésekbe:

- Milyen gondolatokkal, benyomásokkal hagyta el a plébániát a november végi lelkigyakorlatos misék, a Zalaegerszegen töltött hétvége után?

Zalaegerszeg az egész Szombathelyi Egyházmegyében az egyik legvarázslatosabb, az egyik legjobb szellemiségű város. Nagyon sok mindenben megmutatkozik ez, többek között a plébániák élő, intenzív közösségi és vallási életében. Öröm volt látni, ahogy megtelik a templom, nagyon sokan jöttek elvégezni a szentgyónásukat. Öröm volt találkozni a fiatalok közösségével, a cursillo-s közösséggel. Örültem, hogy ott lehettem az óvodának (Szent Család Óvoda) a bálján, láttam a szülőket, a szülők nagyon vidám, testvéri, szinte együttétét. Egy kicsit belekóstoltam ebbe a pezsgő egyházi életbe.

- Máskor is tud a lelkigyakorlatos hétvégén időt szakítani arra, hogy bepillantson a mindennapokba?

Elégge függ az atyáktól, akik hívnak. Ahol felajánlják, hogy akár egyházi iskolában, vagy fiatalokkal, hittanosokkal, családok közösséggel külön is találkozom, ott ezt szeretem megtenni. Most is, a fiatalokkal való találkozás nagyon érdekesen szép volt. Körbement egy kicsit a szó, és minden fiatal bemutatkozott, és elmondta, hogy mi az, ami a hitben őt erősíti, mi az, ami egy kicsit inkább nehézséget okoz, és van-e kérdése, amit nekem szívesen feltenne. Nagyon érdekes volt, hogy rengetegen mondták, hogy a közösség az egyik legfőbb megerősítő tényező. Családjukat is emlegették, az istenélményeket és az imádságot stb., de szinte mindegyikük mondta, hogy a derűs, szimpatikus fiatalok közössége igazi megtartó erő. Jó volt az is, amiket kérdeztek, jó hangulatú volt az egész este.

folytatás a 2. oldalon

folytatás az 1. oldalról

- Voltam már én is olyan alkalmon az Ön társaságában, a Szent Család oviban, ahol szintén körbeültünk, és a püspök atya körbejárta a kérdést, hogy kinek milyen nehézsége volt az óvodai munkájában, családjában az utóbbi időben. Kimondottan kedveli ezt az ismerkedési formát, igaz?

- Sokszor azt élem meg, hogy ha az ember feltesz egy kérdést, hogy ehhez tessék hozzászólni, akkor mindig van egy-két bátor ember, aki megszólal, akik akár végigbeszélnek egy fél órát, háromnegyed órát is, de az egész közösségnek ez nem annyira építő. Azok az emberek, akik a legnehezebben szólalnak meg, mikor odaér hozzá a szó mégiscsak mondanak valamit, és néha ezek a legmélyebb, legőszintébb, legértékesebb hozzászólások. Ezért szoktam így körbeadni a szót. Nekem is érdekes, hogy érezzem a közösség hangulatát, és nagyon nagy kincsek egymás számára is ezek a megszólalások.

- Az Ünnepi Harangszó december 30-án jelenik meg, melyben

aktuális lenne egy újévi üzenet megfogalmazása. Ha megkérnénk püspök atyát, hogy tegye ezt meg a plébánia híveinek, közösségének, akkor mi lenne az üzenete?

- Gyakran szoktuk mondani, hogy „Boldog új évet kívánok!” A hátsó gondolatunk e mögött egy kicsit az, hogy vajon mit hoz az új év. Szeretnénk, ha a jó dolgok maguktól az önkbe hullanának. Ebben pedig benne van egy kicsit egy régi pogány felfogás. A régi görög gondolkodás az időt, a Kronoszt, mint mitológiai alakot úgy ábrázolja, hogy ő a saját gyermekeit felfalja. Amit az idő létrehoz, azt egy idő után el is pusztítja. Egy növény, ami kifejlődik, rügyeket, leveleket, virágot bont, az egy idő után el is szárad. Egy ember, aki fiatal volt, egy idő múlva megöregszik és meghal. A saját gyermekeit az idő elpusztítja.

Kicsit úgy látta a pogány világ, hogy az idő egy félelmetes hatalom, aminek ki vagyunk szolgáltatva. És kicsit az újévi jókívánságban is mintha ez lenne, hogy vajon mit tartogat számunkra ez az új év.

A Biblia másképpen látja az emberi életet. Sirák fia könyvében olvassuk azt, hogy „Az Úr eléd tette az életet, a halált, ...” (Sir 15, 16-17) Az embert kiszolgáltatta saját döntései hatalmának. Tüzet és vizet tett elé, ami után kinyújtja a kezét, az megadatik neki. A Biblia arra tanít, hogy az Isten szabadságot adott. Olyan tulajdonságot, ami által hasonlóak lehetünk Istenhez. Aki a szeretet, önátadás, pazarló jóság, szépség, önfeledt életaradás. Az ember a szabadsága által meg tudja tenni, hogy úgy szeret, hogy az életét ajándékká teszi.

Hogy a jövő évben mi fog történni,

az nagymértékben azon múlik, hogy a szabadságunkkal mit teszünk, merre indulunk. Kinyitjuk-e a családjainkat fölfelé az Isten felé, a házastársak tudnak-e időt szánni egymásra, tudnak-e energiát, fényt, érzéseket belevinni a kapcsolatukba. Tudnak-e alakulni, belátni hibákat, és a jellemüket egy kicsikét nevelni, formálni. A gyerekek nyitottak-e arra, ami értéket kapnak a nevelőiktől, a hitoktatóiktól.

Hogy Magyarország jövője milyen lesz, nagyon-nagyon múlik azon, hogy mi mint társadalom merre mozdulunk el. Egy olyan ország akarunk lenni, ahol már az óvodában megy a káromkodás a gyerekek száján, ahol sok fiatal azt mondja, hogy ő gyereket nem nagyon akar vállalni, házasságot nem nagyon akar kötni, ahol az a fő cél, hogy nagyobb autó, nagyobb ház legyen, és ezen túl nem sok minden érdekli az embereket. Ahol az Isten törvénye például a házasságról, annak felbonthatatlanságáról, termékenységéről az embereket nem nagyon irányítja, és teljesen máshogy képzelik el az életüket. Akkor nyilván nem nagyon lesz jobb jövője Magyarországnak. Ahhoz, hogy legyen egy szebb, derűsebb, élhetőbb hazánk, ahhoz nagyon sok emberben meg kellene születnie ennek a vágnak, hogy igent mondunk a teremtő Istennek, az ő gyönyörű törvényeinek. Igent mondunk a házasságra, igent mondunk a gyermekáldásra. És ez kisebb körben is így van.

Az, hogy Zalaegerszegnek milyen a hangulata, milyen lesz a jövője, az nagyban függ attól, hogy milyenek a közösségek. Ha egy befogadó, vonzó, szimpatikus plébániaként tudunk megjelenni, ahová, ha egy kívülálló belép, van, aki köszönti, és van, aki örül neki.

A templomban helyet adunk az ácsorgónak, aki nem tud leülni, mert minden padsor szélén valaki bebetonozva ott ül, és a világért sem segítené az ő leülését.

Vannak-e közösségeink, élő közösségek, ahova tudjuk őket hívni? Szép egyházi zene van-e a templomban? Rögtön megérint valakit, ha szívhez szóló, magas szintű éneket hall.

Az ifjúsági miséknek nagyon fontos eleme, hogy a modern egyházi énekeket gyönyörű zenével kísérve 100-an, 200-an énekeljék, hegedűkkel, fuvalakkal, és sok minden mással. A gyerekeket meg tudjuk-e fogni? Nagyon sok szülő olyan módon kerül közel az egyházhoz, hogy azt látja, hogy a gyerek nagyon lelkes, nagyon szeret a misére menni, és elviszi a szüleit. Vagyis, hogy milyen lesz a következő év, az nagyon nagy mértékben rajtunk múlik. Én nem csak azt mondanám, hogy „Boldog új évet kívánok!”, hanem azt, hogy „Csináljunk boldog új évet!” – egymásnak, önmagunknak, családjainknak, a plébániánknak, Zalaegerszegnek, a hazánknak.

- Püspök atya említette az Isten felé kinyíló családokat, mint a kulcstényezőjét a jövő évünk, és minden évünk boldogságának. Amikor sok széteső családot látunk magunk körül, mit tehetünk, hogy ki tudjuk nyitni őket, egymást, és magunkat is az Isten felé?

Nagyon fájdalmas, és szomorú tény, hogy sajnos a legvallásosabb körökben is, és nem is egészen ritkán előfordul, hogy zátonyra jut egy-egy házasság. Ez az egész közösségnek nagy fájdalom, és kicsit gyengíti is a meggyőződését, hitét, az

életeszményét. Sok minden után kérdőjelet tesz egy-egy ilyen esemény. Egyházunk mindig is azt tanította, és hangsúlyozza, hogy akinek a házassága zátonyra futott, ő is az egyházi közösségünk tagja maradt. Nem taszítjuk ki, sőt, buzdítja az egyházunk. II. János Pál pápa családokról szóló enciklikájában, a Familiaris consortio-ban hangsúlyozza, hogy a közösségnek különleges figyelme legyen az elváltakra, és éreztesse velük, hogy ugyanolyan szeretettel fordul feléjük, gondjukat viseli és kíséri őket. Nagyon fontos, hogy a családközösségek, a karitász-csoport, az énekkar se zárja ki a tagjai közül azt, akinek a házassága önhibáján kívül szétesett, de szeretne a keresztény közösségnek a tagja maradni. Másik oldalról nagyon fontos lenne a házasság eszményét bátran képviselni és élni.

A házassághoz nagy bölcsesség, és emberi nagyság kell. Az egyik legfőbb baja ma nagyon sok házasságnak, hogy sok ember eléggé kényelmes gyerekkorban nő fel, ahol nagyjából mindent megkap, és meglehetősen önző emberré fejlődik, aki csak arra

figyel, hogy én legyek boldog, nekem legyen igazam, és arra képtelen, hogy önmagából igazán kilépjen. Nem is nagyon akarja, hogy a másik érzését, gondolatát, akaratát megértse, a terheit kicsit is hordozza. Ehhez kell emberi nagyság, hogy valaki erre képes legyen, hogy odaadja az életét, életközösséget valósítson meg. Kopp Mária, aki a Semmelweis Egyetemen a mentálhigiénének az elindítója volt, és több családdal foglalkozó tanulmánya is megjelent, ezt úgy hívja, hogy az „én kiterjesztésére való képesség.” A képesség arra, hogy önmagán túllépve a másik embert is beemelje az életébe. Amit a másik szeretne, azért is tudjon őszinte szándékkal megtenni dolgokat. És azt is mondja, hogy ebben nagyon sokat segít a világnézet. Ha valaki tudja az egész létének az értelmét, tudja azt, hogy a világ szeretetből lett, és arra születünk, hogy megtanuljunk szeretni, az életünket odaadni, mert ez a létem végső célja, akkor sokkal könnyebben fogja elhelyezni ebben a nagy élettervben magát és a házasságát is.

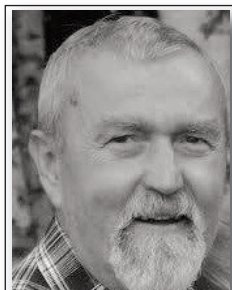
folytatás az 5. oldalon

4-es oldal

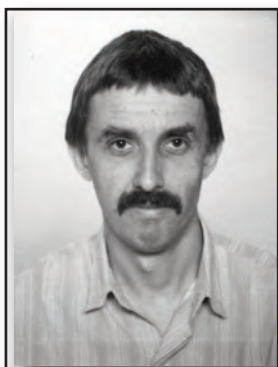
Amikor megszólalt a Harangszó...

1993 decemberében, advent 3. vasárnapján jelent meg a Harangszó első száma. A cím csupán a következő év áprilisában módosult "Ünnepi Harangszó"-ra az országos nyilvántartásba vétel miatt. 25 év után is jó érzés visszaemlékezni a kezdetekre, ahogy szívvel-lélekkel és valami nagyotakarással fogtunk hozzá a kiadvány szerkesztéséhez.

A rendszerváltozás hangulata hozta, hogy hirtelen igény lett egy helyi egyházközségi tájékoztató megjelentetésére. Az újság létrejöttét elősegítette az egészséges keresztény öntudat felébredése, az új képviselőtestület megalakulása és – döntően – II János Pál pápa magyarországi látogatása. Szeretettel emlékezem az első néhány évfolyam hűséges munkatársaira: Frimmel Gyula tervezte a címlapot, és grafikáit az újság rendelkezésére bocsátotta, Marx Mária néprajzi témájú dolgozatokat írt, és kezdetben ő állította össze a gyermekrovatot, Székér Zsuzsa riportokat készített. Timár Jankó, Marton Lajos és Erős Antal lelkes szervező munkát végzett, Galambos Cili pedig formát adott tartalmi elképzeléseinknek. Közös munkánkat dr. Szabó Gyula plébános úr, drága Gyula atyánk biztatta jó szóval, dicsérettel, mosollyal és öleléssel. Az Ünnepi Harangszót ajándéknak szántuk. Megtiszteltetésnek vettük a szerkesztés lehetőségét, és jó érzés töltött el bennünket egy-egy új szám közreadása után. A szerkesztés olyan csapatmunka volt, amellyel – remélhetőleg – hozzájárulhattunk a Mária Magdolna Plébániatemplom híveinek összekovácsolásához. Az Ünnepi Harangszó jelenlegi munkatársainak további jó munkát kívánok!

Mohos István

Amikor a Harangszó folyóirat első számának szerkesztése megindult, Mohos István főszerkesztő megkért különböző grafikai feladatok megoldására, mivel akkoriban még végeztem tervezői munkát is. Az első teendő az újság fejlécének megtervezése volt. Később az aktuális egyházi ünnepekhez, eseményekhez készítettem illusztráció jellegű rajzokat, amelyek lehetőséget adtak másfajta grafikai munkára. A folyóirat arculata idővel kialakult, így nem volt szükség további tervezésre, aminek azért örültem, mivel a számítógépeknek köszönhetően ez a munka teljesen megváltozott, és ebben én már nem voltam igazán otthon. Később aztán újabb felkérést kaptam. Ekkor kerültek az első írásaim az újságba. Készült egy sorozat, amelyben a templom freskóit kellett bemutatnom képzőművész szemmel. Dr. Kostyál László művészettörténész segített az általa korábban publikált tanulmányával, melyet rendelkezésemre bocsátott. Szükség is volt erre, mivel az alkotások keletkezésével, történetével kapcsolatos tényeket, információkat ő ismerte legjobban, az én írásaim inkább egy gyakorló képzőművész kissé szubjektív érzéseit, gondolatait tartalmazták.

Frimmel Gyula

Szent Maximilian Kolbe atya vértanúságának körülményeit a legtöbb keresztény ember ismeri. Kevesebben tudják róla, hogy milyen nagy jelentőséget tulajdonított annak, hogy Isten üzenete minél több emberhez eljusson. Már fiatal papként folyóiratot alapított a Szeplőtelen Szűz Lovagja címmel, később a Szeplőtelen Szűz kolostorában már napilapot, s külön gyermekújságot (30 000 példányban) is kiadtak. Amikor kitört a II. világháború, azt mondta rendtársainak: „*Elérkezett az idő, hogy megmutathatjuk, minden, amiről eddig beszéltünk, nem csupán szavak a kiadványainkban, hanem a szívünkbe van írva.*”

Plébániánk tájékoztató lapja az Ünnepi Harangszó sem tűzhet ki maga elé ennél sem többet, sem kevesebbet. Úgy hívni a távollévőket, s úgy biztatni, erősíteni a közösség tagjait, hogy közben minden, amit leírunk, a szívünkbe legyen írva.

Így aztán munkatársunk mindenki, aki ha nem is írott szóval, de bármilyen módon szolgálja Isten Országát, úgy, ahogy itt, Zalaegerszegen, a Mária Magdolna Plébánián megvalósul.

Háriné Mile Mónika

Felnőtt megtérőként nem járok túl régóta a templomba, és nem láttam senkit sem az ismerőseim közül forgatni az Ünnepi Harangszót. Így fordulhatott elő, hogy tavaly ősszel lapoztam bele először az újságba. Ez úgy történt, hogy egyik hölgy-testvérünk a miséről kifelé menet kezembe nyomta az októberi számot, mondván: a gyerekeim miatt én úgysem tudok olyan könnyen hozzáférni az újságos asztalhoz. Beleolvastam, és meglepődve tapasztaltam, milyen sok hasznos információt, értékes olvasnivalót találok benne. Egy héttel később egy leendő munkatárstól felkérést kaptam, hogy segítsék szerkeszteni a lapot. Rögtön igent mondtam. Nagy öröm számomra ez a feladat, remélem a Jóisten terve – egy, az olvasók által szívesen forgatott Harangszóra – legalább újabb 25 évre szól.

Szabó-Hídvégi Orsolya

folytatás a 3. oldalról

Ez is sajnos sok mai embernél hiányzik, vagy nagyon gyöngé. Nincs igazi világnézete, és emiatt nehezen adja oda az életét azzal a nagylelkűséggel, amit a házasság megkövetel.

Nagyon sokat segít abban, hogy ez a meggyőződés elevenen éljen, az a sok közösség, ami létrejön egy-egy plébánia körül: családos közösségek, cursillo-s csoport, akár jegyesoktatáson részt vett házaspárok és utánkövetésük, lelkeségi mozgalmak.

Bíró László püspök atya, aki a családpasztoráció referense, úgy fogalmazta meg, hogy a mi keresztény közösségeink manapság a „pozitív deviancia szigetei”.

Manapság az tűnik deviánsnak, furcsának, szokatlannak, ha az emberek azt gondolják, hogy hűségben, szeretetben élni az jó, az boldogító, nem börtön, hanem arra születtem, hogy az életemet odaadjam.

Ha nehézség van, akkor nem a legegyszerűbb menekülő utat kell választani. Nem úgy kell élni, hogy bele-belekapok egy emberbe, és amikor már súlya van a kapcsolatnak, akkor gyorsan kerekét oldok. Lehet, hogy könnyű életút, ha a terhek alól ügyesen kifarol egy ember. Kitér, de soha nem fog eljutni egy másik ember életének, titkának a legmélyére. A kincs, a szántóföldbe rejtett kincs, a mélyben van, amit csak a hűséges talál meg. Vagyis az az ember, aki könnyen kerekét old, a szerelemnek, a házasságnak az igazi ámulatba ejtő örömét, ajándékát soha nem fogja megtapasztalni. Hogy milyen az,

amikor totálisan odaadtam magam, feltételek nélkül. És ezt néha meg is kapom a társamtól, néha csodálattal átéljük az egységünket. A pozitív deviancia szigetei tehát ezek a közösségek azért, mert egy olyan értéket élünk, élnek meg a családok, amik a mai társadalomban egyre jobban eltűnnek, és ezért is tűnünk furcsának.

Az tűnik pozitívan deviánsnak, aki a házastársa mellett kitart, és sok gyermeknek ad életet, a hitét komolyan veszi, és ennek megfelelően próbál élni. Nagyon fontos, hogy ezeken a szigeteken egymást erősítsük, és lássuk azt, hogy a közénk tartozó emberek nem boldogtalanok. Nem gúzsba kötöttek, hanem nagyon is szimpatikusak, akik az emberi életnek a kihívását emberséggel, becsülettel, szépen élik meg.

Hadd mondjak egy érdekes élményt. Újabban elég sok iskolába hívják meg a házasság előtti tisztaságról tanúságtevő fiatalokat. Többféle ilyen tanító csoport alakult, akiket rendszeresen meghívunk iskolák. Először, ahol mondjuk 200-300 gyerek meghallja, hogy mi a téma, akkor nagyon gyakran gúnyos mosolyok jelennek meg, nevetések, viccek. Aztán telik-múlik az idő, ahogy beszélnek a fiatalok az életükről, bukásaikról,

arról, hogy milyen keserű gyümölcssei voltak a párkapcsolatainknak, és hogy élik meg most a tisztaságukat. Döbbenetes csönd lesz, és a legvégén, a vége felé, a legtöbbjüknek az az élménye, hogy ezek a tiszta arcú, mosolygós fiatalok rettentő szimpatikusak.

A legtöbb fiú a lelke mélyén tudja, hogy ilyen feleséget szeretne, és a legtöbb lány tudja azt, hogy ilyesmi férjet szeretne. Nem egy lepusztult arcú, már millió módon csalódott, kifacsart, elhasználódott embert, hanem olyat, akinek vannak eszményei.

Nagyon érdekesen fordul ez meg, és egy nagyon tisztaságpárti légkörben csillan meg ennek az evangéliumi értéknek a fénye. Vagyis bátran kell az értékeink mellett kiállni.

„Csináljunk boldog új évet!” az azt is jelenti, hogy merjünk hatni a környezetünkre. Valaki azt mondta, hogy a világ azért egyre rosszabb, mert a jók nagyon gyávák, vagy halkak. Sokszor az emberekben sokkal több jó van, mint ami elsőre látszik.

Mernünk kellene alakítani a környezetünket, az iskolát, ahova a gyerek jár, a munkahelyünket, a baráti körünket.

folytatás a 6. oldalon

Püspök atya és a zalaegerszegi fiatalok

folytatás az 5. oldalról

Ki kellene irtani a csúnya beszédet, és megszüntetni azzal, hogy „Kedves Kolleganő, nagyon szeretünk téged, de ezeknek a csúfságoknak itt nem szabadna elhangzani. Én nem ilyen légkörben szeretnék élni, ahogy dohányfüstben sem szeretek ülni egész nap. Szellemi csúfságok között sem szeretnék.” Ha ezt elmondja az ember 5-ször, 10-szer, el fognak gondolkodni. Az legyen a normális, hogy nem beszélünk csúnyán.

Milyen jó lenne, ha az lenne a normális, hogy megpróbálunk az Isten törvénye szerint élni, a házasságban hűségesek maradni, a megfogant életet nem elpusztítani,

a házasság előtt nem húsz kapcsolaton átmenni. Ezt sokkal bátrabban kellene képviselnünk.

A mai társadalom demográfiai válságát akkor tudnánk megfordítani, ha a mentalitásunk alakulna.

Nagyon jó, hogy a magyar állam próbál a családokért tenni, és az otthonteremtés támogatásával nagyon világossá teszi, hogy a család érték. Ez nagyon jó, de önmagában nem lesz elég. A társadalom egészének kellene életbaráttá, családbaráttá, házasságbaráttá válnia, és ezért mi nagyon sokat tehetnénk. Fel kellene mutatni akár médiában, de máshol is, azt, hogy családban élni jó. Nagyon jó lenne, ha ezt a fiatalok nagy része is így

gondolná, és felelősséggel, örömmel készülne erre.

Ennek szellemében indítottunk útnak egy „sorozatot” az egyházmegyei sajtóban, amelynek keretében egyházmegyei családok fognak tanúságot tenni arról, hogy miért szeretnek családban élni. Reméljük, minél többen csatlakoznak majd hozzá Zalaegerszegről is.

A püspök atya ezután megjegyezte, hogy az elmondottak mennyisége talán már túl sok is a neki szánt helyre, és ő vette át a kérdező szerepét. Kíváncsi volt arra, hogy honnan származom, mivel foglalkozom, hogyan ismerkedtünk meg a férjemmel. Beszélgettünk még egy lelkiismereti mozgalomról, amelyet mindketten ismerünk, de nincs jelen az egyházmegyében, majd kikísért a folyosóra, ahol következő vendége már lépett is hozzá az üdvözlő kézfogásra.

Kilépve gyorsan meggyőződtem arról, hogy jól sikerült-e a riport hangrögzítése, hisz kár lett volna egyetlen szóért is, ami kimarad az elmondottakból.

A riportot készítette: Szabó-Hidvégi Orsolya

Fényképek: Kovács József, S. Ivancsics Evelin

Dr. Székely János megyéspüspök atya november 30-a és december 2-a között tartott adventi lelkigyakorlaton elhangzott szentbeszédei elérhetőek, meghallgathatóak a plébánia honlapján: www.mariamagdolna.hu

2018. december 15-én a Botfai Citerazenekar adott ingyenes adventi koncertet a Mária Magdolna plébániatemplomban.

Ünnep

Az „ünnep” szót ismételve magamban azok a pillanatok ötlenek fel bennem, amikor boldog voltam: együttlét gyerekekkel, felnőtt emberekkel, a természettel; a játék örömeinek a megtapasztalása; amikor szeretet vett körül, vagy ebből részesedhettem megélve a szabadságot, a békét, az együtt gondolkodást, de a fájdalmat is. Az ünnep igazából ezeket a dolgokat jelenti nekem. A hivatalos ünnepek számomra inkább a hivatalosságot testesítik meg, nem annyira az igazi ünnepet, a bensőmben legalábbis nem. Ünneppé, a befektetett munka által válik: amikor utána olvasok a dolgoknak és tartalommal telítődik meg a sok fekete-fehér ünneplő ruha látványa.

Az egyházi ünnepek annyiban válnak ünneppé bennem, amennyire bensőségesse alakulnak a szívemben és cselekedeteimben; gondolataimban is visszaköszön a belőlük való táplálkozás vagy az élmény hatása. (A hiány tapasztalata is „kinyílhat”, és bensőségesse teheti az ünnepet.) Bensőségesse pedig Isten szelíden felcsillanó jelenléte miatt, és azáltal válik, hogy a körülöttem élőkkel békében élhetek eközben, és ezért a hála is megjelenik. Ha ez utóbbi hiányzik, vagy sérül, akkor az előbbi is halványul! Hát így

kapcsolódik össze az Isten és az emberek iránti kapcsolatunk minden nap...

A fájdalom és a megérintettség vagy meghatódás könnyei sokszor elkísérnek olyan pillanatokban, amelyek ünnepiek számomra. A könny és a bensőségesse általában közeli barátok. De mégsem mindig tudom meghatározni a sírás okát. Szilveszterkor például egyáltalán nem érzékelek ünnepi hangulatot magamban, noha a tűzijáték és a pezsgő erre indíthatna. Az eltelt egy évet sajnálom-e, és hogy vele múlik az életem itt a szeretett Földön, vagy cselekvéstelen napjaim pillanatai bántanak, vagy meghalt szeretteim hiánya ér utol az évfordulók közelében, esetleg aktuális szomorúságaim erősödnek fel bennem? A menekülők és üldözöttek sorsa, a háborúk, a beteg, a “nem akart” gyerekek? Talán ez mind jelen van benne.

Arra gondolok, hogy az én nehézségeim kicsinek tűnhetnek amellet, hogy vannak közöttünk, a családjukban, a környezetükben emberek, akiknek nincs munkájuk, akik a házastársuktól, gyermekeiktől távol vagy alacsony bérért dolgoznak. Vannak, akiket becsapnak és kihasználak, vannak, akik magukba fojtják keserveiket és élményeiket. Vannak, akik szenteste is

dolgoznak, vannak, akik egyedül töltik az ünnepet, esetleg fázva, betegen, kiszolgáltatottan, kiéhezve a jó szóra. Hogyan lehetünk felhőtlenül jókedvűek az ünnepi asztalnál, amikor észrevevesszük, hogy nem tud mindenki örülni?

Isten szeretetre, a másik ember felemelésére hív minket. Hogy váljunk az Ő áldó és döncölgető kezévé, vigasztaló szavává, siető lábává. A könnyem hálája ez, és benne van az átél, vagy látott, elképzelt szenvedése ember-társamnak és a természetnek. A világ meg van váltva! Drága áron: vérrel és halállal a keresztfára saját életét vitte. A gazdagért és a szegényért. A templomba járóért, az oda nem járóért és az oda néha járóért. A Rózsaszín Pártiért és a Tengerkék Pártiért. Ez a közös nevezőnk.

Az Ő megtestesülésének ünnepére készültünk az elmúlt hetekben magunkban és együtt is. Nagy ünnep ez! Reméljük, hogy bensőségesse tudott válni mindannyiunk számára, és elő tudtuk venni viccesebb kedvünket (a közeledő feszültségek idején is). Isten békéje és cselekvésre készítő nyugtalanítása kísérjen bennünket mindenhol!

S. Ivancsics Evelin

Gyerekszáj

„Jézus a Megváltoztató”

„Béke veled!” – „És a te szemeddel!”

„Mi katolikus hallásúak vagyunk”

„Sorolj fel négy személyt, akik gondoskodnak rólad!” – „Atya, Fiú, Szentlélek, Grácián atya, Anya”

„Mi kerül a házi oltárunkra?” – „Keresztelkedés!”

„Hol született Jézus?” – „A Mennyországban!”

„...én akkor vagyok boldog, amikor a keresztet a kezembe foghatom és imádkozhatom.”

„...én Jézust örökké fogom szeretni.”

S. Ivancsics Evelin

Brenner János, a vértanú

Boldog Brenner
János 1931.
december 17-én

született Szombathelyen, egy háromgyerekes család második gyermekeként. Iskoláit Szombathelyen, Pécsen és Zircen végezte, míg 1951-ben felvételt nyert az egyházmegye kispapjai közé. Pappá szentelése 1955. június 19-én volt Győrben, újmiséjét is a városban mutatta be. Majd Rábakethelyen lett káplán, ahol végül vértanúsága bekövetkezett. Ma már ezeket valószínűleg a legtöbb magyar katolikus tudja, de miért is volt ő annyira különleges, hogy halála után 61 évvel már a boldogok között tisztelhetjük? Miért lehet példakép a mai fiatalság és a mai keresztények számára?

Ha megfigyeljük, Brenner Atya egész életét végigkísérték az állandó megpróbáltatások, hiszen egy olyan korban élt, amiben a kereszténység szinte a hazaárulással volt egyenlő. Ennek ellenére ő mindvégig kiállt hitéért. Bármikor otthagyhatta volna a kispapságot, de nem hátrált meg, hiszen tudta, hogy Isten úgysem fog több gondot adni neki, mint amennyit el bír viselni. Brenner

János élete és vértanúsága a saját hitért való kiállás, az Istenbe helyezett remény és az emberek szeretetének fontosságát is jelentheti a katolikusok számára.

„Ha most halálra sújtasz, nagyobb lesz az erőm, mint azt el tudnád képzelni.” (Csillagok háborúja – Egy új remény c. film) Úgy gondolom, ez az idézet valamiképp’ hasonlítható Brenner halálához is, hiszen vértanúsága miatt (is) ma már a boldogok között tisztelhetjük, miközben gyilkosait talán már nem találják meg soha, de a bűnhődés és a szenvedés valószínűleg egész életüket végigkísérte. János Atya életszentsége követendő példát jelent mind a fiatalság, mind az idősebb korosztály számára. Vidám, az életet szerető ember volt, és emellett mindenkihez volt egy jó szava, mai szemmel nézve majdhogynem tökéletesnek mondható. Manapság ritkák az ilyen emberek, ezért megkéne becsülni mindenkit, ahogyan őt kellett volna.

Érdekes, hogy beöltözésekor az Anasztáz nevet kapta, melynek jelentése: feltámadott. Ilyen szemszögből nézve nemcsak a halálával és életével, hanem már a

nevével is Isten dicsőségét és Jézus feltámadását hirdette.

Az is különleges, hogy a Brenner családból mindhárom fiú papnak jelentkezett. Testvére, Brenner József, legfőképpen szüleiknek tulajdonította ezt. Habár apjának „megbízható embernek” kellett lennie, sosem titkolta vallássosságát. Apai nagyanyja mindig azért imádkozott, hogy apjából pap legyen, ám végül a műszaki pályát választotta. Viszont az unokái már a papi hivatás mellett döntöttek, így imái meghallgatásra találtak. Édesanyja is példa volt, hiszen hite a felebaráti jótettekben mutatkozott meg.

(<https://www.magyarKurir.hu/nezo-pont/-atadta-az-eletet-istennek-brenner-jozsef-batyjarol-es-kereszteny-helytallasrol>)

Boldog Brenner János rövid, ámde annál tartalmasabb élete azt hiszem mindannyiunk számára tanulságos, példaértékű és követendő. Nem csak az Istenbe vetett hite, hanem az egyszerű hétköznapijai miatt is.

Baki Florentin (11.b)

Mindszenty József Általános
Iskola, Gimnázium és Kollégium
Zalaegerszeg

December

December, szinte egyenlő az ünneppel. Mintha egy pillanatra az idő is megállna, csak várakozunk, megpróbáljuk félretenni a rosszat, s szívünk minden szeretetével arra törekszünk, hogy jót cselekedjünk. Talán elég egy pillanat is, hogy jót tegyünk, s azzal már egy másik embernek örömet okoztunk. Így teljes az élet, egy örök körforgás. Anyukám minden nap 3 kérdéssel

fogad: Jó voltál? Örültél ma? Okoztál örömet másnak? Jót teszünk mással, segítünk, kérdezzünk, érdeklődünk, s ezek megtérülnek. Egy nap, mikor mi leszünk padlón, majd jön valaki, aki szintén a körforgás része, és segít felállni. Mindannyian vágyunk valamire, hiszen mindenkinek van egy álma, melyet szeretne valóra váltani.

Gyermekkorunkban még csak egy gőzvasutat, aprócska, de számunkra a mindenséget jelentő játékot kívántunk, de ahogy cseperedünk, álmunk egyre „valótlanabbá” válnak.

Már az elérhetetlent akarjuk elérhetővé varázsolni, mert hiszünk a csodában, hogy ilyenkor talán eltűnik minden rossz a világból, s egy napra a szerencse is mellénk szegül.

Emlékszem, mikor kicsi voltam, már hónap elején belebetegedtem a várákoszásba, lázas estéimen félrebeszéltem, zimankós dadogással meséltem édesanyának vágyaimról. Hogy mit is akartam? Babaházat, repülőautót, végtelen édességtengert, s mindent, mi szem-szájnak ingere. Ezenfelül a Holdat, a Jupitert s a csillagokat. Talán magát az Életet, mely egyazon volt anyám édes süteményével, mely siker összes ellenségeim fölött. Minden reggel izgatottan futottam ki a konyhába, s az adventi naptár egyik titkon rejtett kincsét ajtaja mögül kicsentem. Csodálkozva néztem, hogy milyen lassan múlik az idő. Talán félt tőlem a karácsony? Vagy én féltem, hogy sosem jön el? Mikulás napja előtt pár nappal már

az izgatottságtól nem tudtam aludni, vajon mit fog nekem hozni. Volt is miért izgulnom... mint minden gyerek, én is nagyon csörfös voltam, gyakran szoktam rosszkodni, de mellette úgy, de úgy szeretni!...

Most, hogy itt van December, s közeleg az ünnep, mintha még mindig várnék. De már nem a Holdra, nem is egy repülő autóra, már nem a csillagokra, most valami másra. Gyakran sétálok a végtelen utcákon, s nézem a boltok kirakatát, elgondolkodom, vajon mit is várok. Hiszen annyi karácsony telt el sötétben, álmok nélkül – csak várva a világosságra. Lehet, hogy a világosság maga a szeretet, hiszen aki egyszer beleízlel, holtáig eszi. A szeretetnek nincs temperatúrája,

mint a hazugságnak, nem lehet szavakba önteni, hisz' ha már kimondják, hazugság. A szeretetben élnünk kell! Olyan, mint a levegő... létfontosságú!

Ha ezt tudná minden ember, talán a rossz is eltűnne. Ha nem is örökre, de karácsonykor minden ember ugyanaz, legyen az szegény, idős, gazdag vagy fiatal. Mindenki egy és ugyanaz!

Ha ezt tudva élünk, már nem kell várnunk, csak sorra járjuk az üzleteket, és veszünk babaházat, repülő autót, Holdat, Napot, Jupitert. Már nem kell várnunk, csak élnünk szóltanul, hazugságok nélkül. Szeretetben.

*Horváth Petra Virág (11.a)
Mindszenty József Általános
Iskola, Gimnázium és Kollégium*

A Szent Család az óvoda élén

Szent Család vasárnapjára készülve, a Szent Család óvoda vezetőjével, Kovácsné Ujj Andreával beszélgettünk az intézmény létrejöttéről.

Ez egy hosszú történet... Már hosszú évek óta égett a vágy egy nagy csapat hívó szülő szívében, hogy létesüljön egy keresztény óvoda a városban. Jobbára családok álltak az ügy mögött. Olyanok is sokan, ahol már ovisnál nagyobb gyerekeket neveltek, vagy akik még a gyermekvállalás előtt álltak. 1995 telén egyesületet hoztunk létre. Isten terve az óvoda megszületésére már jóval előbb megvolt, de mi ekkor még nem láttuk a kivitelezés útját. Előre mondtunk igent erre a tervre, de a sötétben tapogatóztunk. A Gyermekünkért 2000 Egyesület hozta aztán létre a Gyermekünkért 2000 Alapítványt, mely egészen az óvoda egyházi intézménnyé válásáig az óvoda fenntartója volt. A nevet a Szentlélek választotta ki.

Egy januári esős napon a régi Önkiszolgáló étterem fölötti plébániai közösségi teremben tartottuk az Egyesület közgyűlését. A név, szavazással dőlt el. Elkezdtünk különböző verziókat felvillantani, de sorra el is vetettük őket, mígnem egyszer elhangzott a Szent Család név, mint lehetőség. Az ott lévő 50-70 ember üdvözlőszóval fogadta ezt az ötletet, és rögtön megszavaztuk. Mária és József is tudhatta, érezhette, hogy nehéz feladat előtt állnak. Féltettek is, hiszen nem voltak házások. Az óvoda is ilyen bizonytalanságból indult el, mégis biztosak voltunk benne, hogy bele kell lépünk a Szent Család tanúságába. Ha imádkozunk, az Isten vezetni fog minket az úton. A Szent Család név a kegyelmek kiapadhatatlan forrása lett. Hamar felismertük, miért ezt a nevet adta az Isten. A Szent Család hiteles minta lett az ovi életében. Érték és kincs a gyermekáldás, és a

házaspárok együttléte, egysége. Kincs, és mint a tudat, hogy a gyermek Jézus, akit ajándékba kaptak, nem a szüleié. Jézus mellé az Atya apát és anyát adott, hogy normális, átlagos életet éljenek együtt, és szülei közvetíték számára, hogy nem ők tudják a legtöbbet adni a világon. Közvetítették számára az Istent. Nem tudunk sokat Jézus gyerekkoráról, de az biztos, hogy a szülők imában fordultak Istenhez, és el is vitték őt a templomba, hogy megmutassák a hitüket. Jézus látta szülei letérdelését, az Istenhez való odafordulást. Az óvodában mi is ezt szeretnénk a gyermekeknek közvetíteni – a szülőkkel együtt.

Szabó-Hídvégi Orsolya

Csík – Gyergyó, és ami azon túl van - IV. rész

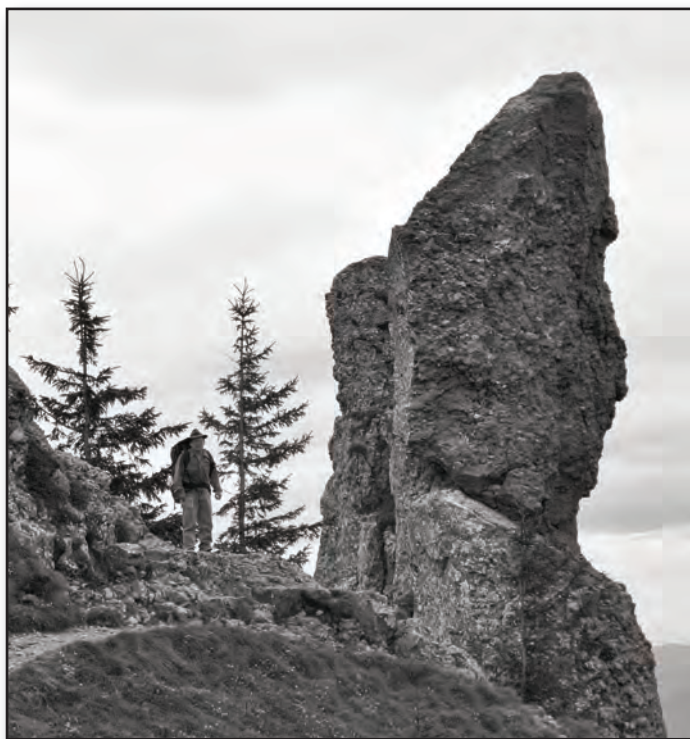
Túránk utolsó felvonására indultunk a Csalhó-hegységbe. Összepakoltunk, és elbúcsúztunk addigi vendéglátóinktól, akik néhány frissen sült kenyérrel indítottak útnak bennünket. Észak

felé vettük az irányt a Maros völgyében, és még beiktattunk két megállót mielőtt a hegy alá értünk volna. Szárhegyen felsétáltunk a ferences kolostorhoz, mely arról híres, hogy az 1600-as évek végén itt volt házfőnök Kájoni János, akinek egyházi népeneink gyűjteményét köszönhetjük. Jelentős részüket ma is énekeljük szentmiséken. Ezután a Lázár család reneszánsz főúri kastélyát vettük szemügyre, igaz csak kívülről. Bár maga az épület csak részleteiben maradt fenn, a díszes

pártázatos várfal így is impozáns látvány. Történetének jelentős epizódja, hogy gyermekkorában egy ideig itt nevelkedett Bethlen Gábor erdélyi fejedelem, akinek édesanyja ebből a családból származott. A kastély nyaranta művésztelepnek ad otthont, a képeket az egykori lovagteremben ki is szokták állítani.

A következő megállónk Gyergyóditrón volt, amely hatalmas neogót stílusú templommal büszkélkedhet. Itt kalauzunk is akadt, az olai ferences templom kántora, Bíró Feri személyében, aki innét származik, és éppen hazalátogatott. Tőle ismerhettük meg a templom érdekes történetét. A múlt század elején volt a falunak egy plébánosa, akinek egy sugallata támadt, hogy olyan

istentelen idők jönnek, melyekben az egyházi közösségekre sok megpróbáltatás vár. Ezért összehívta az egyházközség képviselőtestületét, és megbeszélte velük, hogy a plébánia összes

birtokát, erdejét eladják, a pénzből pedig felépítették a Jézus Szíve templomot. Az építetők nem voltak kicsinyesek. A díszes üvegablakokat az a Róth Miksa készítette, aki az Országházéit is. A főoltár szobrai carrarai márványból készültek. A templomot 1911-ben szentelte fel gróf Majláth Gusztáv püspök. Aztán jött Trianon, majd a kommunista diktatúra, és az egyházi birtokokat mind államosították, de a ditróiak temploma, és így a ráfordított pénz, megmaradt.

Tovább autózva kelet felé elhagytuk a Maros völgyét, és Durau üdülőtelepen, az orthodox apácakolostor előtti parkolóban hagytuk a járművet. Innét vágunk neki a Csalhó tömbjének. Itt már

átléptük az ezeréves határt, de ahogy a Hazajáró idézte Orbán Balázs szavait: „A Csalhó már Moldvában van, de a Kárpátok vonalába esvén, miután a Kárpátok par excellence magyar

havasok tehát ez alapon, a Csalhót is magunkénak sajátítjuk.” Befizettük tehát a nemzeti parkos belépőt, ami mellé egy térképes kis eligazító brosúrát is kaptunk, és nekikezdünk a megerőltető hegymenetnek. Mindössze 7,5 km-es táv várt ránk a Dochia menedékházig, ahol az éjszakát szándékoztuk eltölteni, de ez alatt nagyjából 1100 m szintemelkedést kellett legyűrni. Eleinte fenyőerdőben serpentineztünk az 1220 méteren lévő Fantanele menedékházig, ahol

tartottunk egy szusszanásnyi pihenőt. Innét már jól látszott a Panaghia simára koptatott, hatalmas sziklatömbje. Tovább emelkedtünk a fenyvesben vezető ösvényen, majd egy jellegzetes sziklaalakzatnál, a Darabont Kucsujánál, kiértünk az erdőhatár fölé. Amikor elértük a Panaghia szikla alját, már 1700 m-es magasságban jártunk. Itt már fel kellett öltözködni, mert elég hűvös volt. Egy jókora felhő ugyanis éppen a hegység felett terpeszkedve árnyékba burkolt mindent, pedig jól esett volna a délutáni napsütés. A gerincen vezető ösvény rövidesen megkezdte a hegység második legmagasabb csúcsát, a Tókát (1904 m) és egy meteorológiai állomáshoz vezetett.

Innét indult az ösvény, melyen a csúcsot lehetett meghódítani. A direktbe felvezető falépcső-zetnek már csak maradványai lelhetők fel, helyette egy kanyargós meredek ösvényt lehet választani. A csúcson meredező antennák tövéből remek kilátás nyílt dél felé a hegytetőre. Kibontakozott előttünk a hegység belső vonulatának sajátos szerkezete, amely leginkább egy nyeregpre hasonlít. Az észak-déli irányba elnyúló fennsíkszerű hegytető a két végén emelkedik a legmagasabbra, szélein pedig meredeken szakad alá. Anyaga a Csukás-hegységhez hasonlóan összecementálódott üledékes kőzet (konglomerátum), melynek puhább részeit a természet erői lepusztították, míg a keményebb részek merész sziklaformákat alkotva meredeznek a hegyoldalakon.

Este volt már, mire elértük a menedékházat, és jött a lutri, kapunk-e szállást. Bejelentkezési kísérletünk ugyanis kudarcot vallott. A honlap információi közül egyedül az étlap felelt meg a valóságnak, de legalább lett

helyünk éjszakára. Másnap reggel még a legmagasabb pontra, a Nagy-Aklosra (1907 m) szeretnénk volna felsétálni, amely nem is igazi hegycsúcs hanem a sziklaplató irdatlan magasság fölé emelkedő pereme. Mint kiderült, nem vezet rá ösvény, sőt, a nemzeti parkosok tiltó táblákkal is körülbástyázták. Ezen felül a térdig érő nedves bozóton kellett volna keresztül gázolnunk, így letettünk róla. Visszaindultunk a szállás felé, s közben a keletre nyíló panorámában gyönyörködtünk. A szinte függőleges hegyoldal sziklatornyai alatt a Beszterce vizének felduzzasztásával létrehozott Békási-víztározó hatalmas víztükre csillogott. Újra felmálháztunk, és lefelé indultunk a hegyről. Nyugatra haladtunk az ösvényen, és a nyomok mutatták, valamikor az éjjel medve járt erre. Elmentünk egy fából készült orthodox fatemplom mellett, ahonnan kihallatszott a liturgiát végző szerzetes éneke. Nálunk hány templom árválkodik még a lakott településeken is, itt pedig még a hegytetőre is jut, aki Istent

dicsérje! Mielőtt meg-kezdtek a leereszkedést még egy pillantást vetettünk délnyugat felé, ahonnan most másik oldalát mutatta a Hagymás-hegység. Következett ismét a sűrű fenyves erdő. Egészen a Dörgő-vízesésig ereszkedtünk, melynek vízfátyla most szelíden hullott alá a sziklafalon. Hangja valószínűleg csak áradáskor illik a nevéhez.

A délutánt már ismét a kocsiban töltöttük Kolozsvár felé autózva, ahova kora este érkeztünk. Tettünk még egy rövid sétát a belvárosban. Útba ejtettük a Szent Mihály templomot, ahol éppen a hétvégi Haydn koncertre próbált egy zenekar. A templom előtt egy szobor formájában ismét találkoztunk Márton Áron emlékével, aki sokáig szolgált Kolozsváron, és itt is szentelték püspökké. Megnéztük Fadrusz János híres Mátyás szobrát, és elsétáltunk a király szülőházáig. Ez a történelmi séta méltó záróakkordja lett utunknak.

*fotó: Gedeon Tamás
szöveg: Szalai Attila*

JÓ VOLT OLVASNI!

Anselm Grün: Merj újrakezdeni

Anselm Grün neve ismerős lehet már kedves olvasóink számára is, hiszen ez évben, második lapszámunkban már ajánlhattam olvasásra az egyik könyvét, az Örülj az életnek címűt.

Most, amikor már csak néhány napunk maradt a 2018-as esztendőből, s itt állhatunk az új, 2019-es küszöbén, egy újabb Grün-művet szeretnék bemutatni, a Merj újrakezdeni címűt.

A Pannonhalmi Főapátság Bencés Kiadója jelentkezett ezzel a szép kis kötettel 2016-ban.

Ha csak néhány fejezet címére pillantunk – pl. A megbocsátás mint újrakezdés, Kudarcot vallani és újrakezdeni, A feltámadás mint új kezdet – érthetővé válik, miért nem lehet úgy olvasni ezt a könyvet, mint egy regényt.

Anselm Grün, a bencés szerzetes bölcs útmutatásokkal, alapos Biblia-ismerettel, nyelvi, etimológiai magyarázatokkal, mégis közérthetően, élvezetes stílusban kormányoz minket. Minden gondolata, rövid elmélkedése olyan, mint egy-egy pirula a lélek számára. Sokat egyszerre – úgy vélem – nem kell fogyasztani belőle. Jobb, ha inkább többször is elolvasunk egy-egy szakaszt.

Mit is jelent újrakezdeni? Anselm Grün így fogalmaz: „Újrakezdeni annyit jelent, mint életünket a saját kezünkbe venni. Felelősséget vállalok az életemért, amelyet én alakítok. Nem panaszkodom

tovább azon, hogy a neveltetésem vagy a hajlamaim olyanná tettek, amilyen vagyok. Mindig újrakezdhetek.”

De mit tegyünk, ha túl nehéznek, átláthatatlannak tűnik az életünk rendbe tétele?

„Az elkezdni szó, németül *beginnen* (a ford.), eredetileg ennyit jelent: 'termővé tenni'. Minden kezdet fáradságos termővé tétel. Az élet mint tövisekkel és kövekkel, gyomokkal és bozóttal benőtt terület jelenik meg: kaotikus és barátságtalan.

Ha termővé szeretném tenni, ki kell jelölnöm egy területét. Nem tehetem egész életemet egyetlen év alatt termővé. El kell döntenem, hogy az adott évben épp melyik részt szeretném termőre fordítani. Lehet ez a terület kapcsolataim, munkám, vagy éppen az életstílusom. Ezt követően nekiláthatok a gyomok kiirtásának, hogy a föld új termést hozhasson. Isten újra beveti majd a földemet. Az én feladatom termővé tenni annak érdekében, hogy a mag szárba szökkenhessen, és valami új, váratlan, senki által nem sejtett és csodálatos virágozhassék ki bennem.”

Új megvilágításba helyezi szerzőnk az újrakezdést azzal is, hogy elmagyarázza: „A görög nyelv a kezdet kifejezéssel egy másik tapasztalatot is kifejez. A kezdetet megnevező szó az *arkhé*. Ez a szó ugyanakkor uralmat is

jelent. Az *arkhein* éppúgy jelenti azt, hogy 'elkezdeni, valamiben az elsőnek lenni', mint azt, hogy 'uralkodni, vezetni'.”

Tudatosíthatjuk: ha képesek vagyunk elkezdni valamit, azzal hatalmat is kapunk. Uralkodni tudunk pl. az előttünk álló munkahelyi feladaton, az egész napunkon, az életünkön.

S mi előzi meg a cselekvést?

A gondolkodás.

„Újrakezdeni ennyit jelent: megpróbálok új gondolatokat alkotni az életemmel kapcsolatban, új módon gondolni önmagamra és az életemre, és az emberekhez való viszonyomat is megújítani.”

Magunktól azonban semmit sem tehetünk.

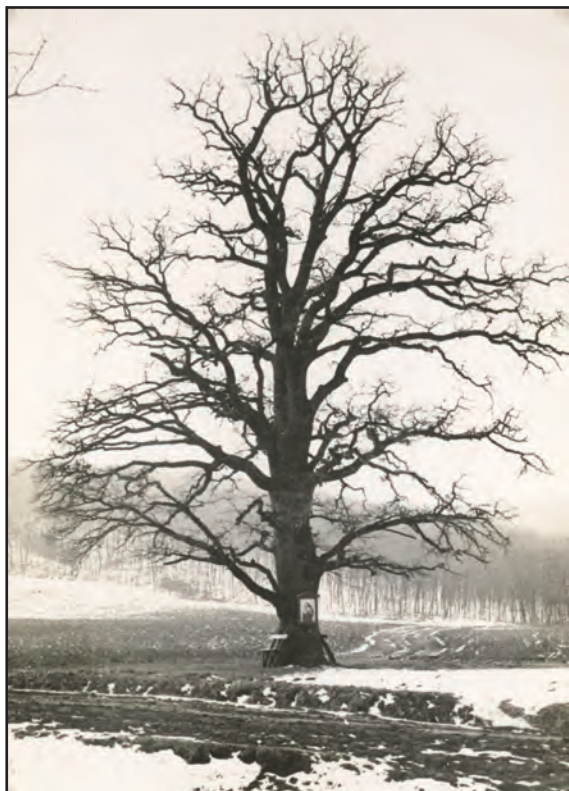
„Isten az örökké új. Ő adja nekünk Jézus Krisztus által a Szentlelket, aki állandóan megújít minket.”

Vagyis a legfontosabb az, hogy az életünket átadjuk Istennek, és bízzunk abban, hogy Ő maga munkálkodik majd. Bennünk van a Szentlélek, aki mindent képes megújítani. Vele tudunk mindent újrakezdeni!

Az új, 2019-es esztendő eljövetele új lehetőség lesz mindannyiunk számára.

Bátran vegyük kézbe ehhez – mint afféle jó kalauzt – Anselm Grün könyvét, s merjünk újrakezdeni!

Dömötörfi Nóra

Zalaegerszeg kedvelt kirándulóhelye az Alsóerdő, amely a múlt század közepéig még mintegy három és fél kilométerre volt a város beépített területétől. Pesthy Pál újságíró, aki a Felvidékről került Zalaegerszegre és könyvecskét állított össze a hely történelméről és természeti szépségeiről, így írt róla 1931-ben: „Vadregényes, romantikus részletei, emelkedéseinek és völgyeinek festői változatai, tágas tisztásai, virágos pászitjai valósággal csábítják a természetbarátokat. Egyik nevezetessége az 'ezeréves fá'-nak nevezett hatalmas tölgy, amelynek törzsét csak több kiterjesztett kar egybefogása tudja átölelni, lombsátorának kereksege alatt pedig egész embersereg is elhelyezkedhetne. Különféle történeti hagyományok és legendák fűződnek hozzá, többek között az, hogy az egyik portyázó

A kidőlt "Képes-fa"
-André Béla felvétele 1962-ből

Zalai zarándokhelyek:

“Képes-fa” Zalaegerszeg-Alsóerdőn

török csapatot itt semmisítette meg az egerszegi várórség. A fán a 'Magyarok Védőasszonyá'-nak képe látható. Az Alsóerdő az úrbéri viszonyok rendezéséből kifolyólag a múlt század ötvenes éveiben jutott a város birtokába. Azelőtt püspöki vagyon volt.” A törökös monda más változata szerint a Besenyőnél táborozó törökre mozsár-ágyúval lövöldöztek a húsvéti határjárás résztvevői. Az 1872-ben született adatközlő Haleder József elbeszélése szerint „a török basa éppen ebédezett akkor, s az ágyugoló beleesett a tányérjába. A török basa azt mondta: Na, köpköd ám a jámbor! – és a törökök elvonultak Kanizsa felé.” A határkerülés valóban a képes fa mellett vezetett el, itt húzódott ugyanis az egerszegi és bazitai, vitatott szakasz, amelynek megerősítésére ennek a nagy-

szombati népszokásnak az eredetije szolgált.

Az „ezeréves fá”, amelyet „képes fá”-nak is hívtak 1962-ig állt, törzsén többször is cserélődött a Mária-kép, mert – bár kis tetővel igyekeztek megóvni – mégiscsak ki volt téve az időjárás viszontagságainak. Az 1930-as években a nép körében nagyon népszerű Sixtus-Madonna olajnyomata volt rajta. Körben padot ácsoltak a fa köré, ahol a kirándulók leülhettek megpihenni, imádkozni. A fát, amely az őshonos tölgyesek egyik utolsó hírmondója volt, vihar döntötte ki. Pusztulása egy szép természeti értéktől és elmélkedőhelytől fosztotta meg a kirándulókat. A pad és a kép egy ideig még megmaradt. Az erdész a képet áthelyezte egy közeli tölgyre, ahol vandál kezek szétverték. Igaz a város növekedése már elérte, éppen csak hogy be nem kebelezte a helyet, ahol valaha a fa állt.

Marx Mária

„Minden forrásom belőled fakad” Az Eucharisztia előképei - „mennyei kenyér” és „sziklaforrás”

Forrásmotívumok a Bibliából

A 2020-ban megrendezésre kerülő Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus mottójának: „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7) forrásmotívuma a Biblia alapmeggyőződése: minden élet forrása Isten. A jelmondat biblikus hátterét vizsgálva erről az üdvösség távlatában szükséges isteni adományról tanúskodik a Zsoltárok könyve: „tenálad van az élet forrása, a te fényedben látjuk a világosságot” (Zsolt 36,10). Istenről, mint az üdvösség forrásáról hallunk hálaéneket Izajás könyvéből: „Isten az üdvösségem! Örömmel meríték majd vizet az üdvösség forrásaiból.” (Iz 12,2-3). És Istent, mint az élő vizek forrását elhagyó Izraelről szól panaszosan Jeremiás valamint Báruk próféta: „...elhagytak engem az élő vizek forrását...; „...elhagytad a bölcsesség forrását!” (Jer 2,13; 17,13; Bár 3,12).

Ezekiel és a Jelenések könyve úgy mutatja be az új Jeruzsálemet, amelyet Isten és a Bárány trónjából fakadó, az emberiségnek gyógyulást és üdvösséget hozó isteni élet folyama éltet (Ez 47,1; Jel 22,1).¹ Minden bölcsesség forrása, az Úr, aki az alfa és az ómega, aki a kezdet és a vég (vö. Sir 1,1; Jel 21,6), és aki mint Bárány, a trón közepén állva élő vizek forrásához tereli a reá szomjazókat (vö. Jel 7,17), hogy az a víz, amelyet ő ad, amely az Úr

házából fakad, örök életre szökellő vízforrássá, élő vizek folyóivá fakadjanak bennük (vö. Joel 4,18; Jn 4,14; 7,37-39).

Az Eucharisztia előképei – Az 1Kor 10,3-4 tipológiai értelmezése az Ószövetségi Szentírás fényében

Isten gondviselő szeretete a pusztai vándorlásokról szóló elbeszélésekben is a figyelem középpontjában áll. A sivatagban vándorló izraelitáknak maga az Úr biztosítja Mózes közvetítésével a szükséges táplálékot manna és fürjek, valamint az italt a sziklából fakasztott víz által (vö. Kiv 16,17; Zsolt 78,15-25; 105,40-41).

A későbbi bibliai hagyomány már úgy beszél ezekről a valóságokról, mint közvetlenül Istentől jövő adományokról. A bibliai kinyilatkoztatásokban a „táplálék” és az „étkezés” azt az életközlést fejezi ki, amelyet Isten tesz népének. A Kivonulás mannái és fürjei, miként a Hóreb sziklájából fakadó víz (vö. Zsolt 78,20-29), megannyi szimbolikus valóság (vö. 1Kor 10,3k). Előképei az igazi „adománynak”, az Isten szájából származó Szónak (vö. MTörv 8,3; MT 4,4), az égből leszállott igazi „kenyérnek” (vö. Kiv 16,4), amelyek Jézusban teljesednek be. Ő az „élő kenyér” először is szava által, amely megnyitja az örök életet azoknak, akik hisznek benne, (vö. Jn 6,26-51), majd „teste” és „vére” által, amelyet enni ad (vö. Jn 6,51-58). Az

adomány, amelyet megígér, és amelyet szembehelyez a mannával (vö. Jn 6,31.49), a Kivonulás csodáihoz kapcsolódik, ugyanakkor a messiási lakoma távlatában helyezkedik el (vö. Iz 25,6; Mt 8,11; 12,2-14; Lk 14,15; Jel 3,20).²

A sziklából fakasztott víz hagyományát illetően - „Megrepezstette a sziklát a pusztában, s a kicsorduló forrásból bőven adott inni. Patakokat csalt elő a sziklából és vizüket bőven árasztott” (Zsolt 78,15-16); Sziklát nyitott meg és víz tört elő, pataokban folyt a pusztán végig.” (Zsolt 105,41) - egyre nyomatékosabbá válik, hogy bár a víz közvetlenül a sziklából jön elő, annak végső forrása maga az Isten. És így a víz nem egyszerű italként jelenik meg, hanem az Istentől jövő javak szimbólumaként is, amelyről Pál apostol is tanít az 1Kor 10,3-4-ben:

„Mindnyájan ugyanazt a lelki ételt ették, ugyanazt a lelki italt itták. Ittak ugyanis a lelki sziklából, amely kísérte őket, s a szikla Krisztus volt.”

¹RUDOLF SCHNACKENBURG, Jézus Krisztus személye a négy evangélium tükrében, Budapest, 2010. 308.

²DUFOUR-LÉON, X., Biblikus teológiai szótár, Budapest, 1972. 339.

Az idézett szakasz ószövetségi eseményeit Pál előképnek tekinti, melyek Krisztusra és az általa hozott üdvösségre utalnak előre. Az ószövetségi események tipológiai jellegüknél fogva azt a valóságot jelzik, melyekben a végső időkben élők részesülnek ténylegesen Krisztus misztériumában a szentségek révén (vö. 1Kor 10,1).

„Mennyei kenyér” és „lelki ital” a Szentlélek vonatkozásában

Az Eucharisztia előképeként nem kétséges, hogy atyáink egyazon „lelki eledel” a mannára és ugyanazon „lelki itala” pedig a sziklából fakadó vízre vonatkozik (vö. 1Kor 10,3-4). A „lelki” jelző a Zsolt 78,24 alapján, amely a mannát „mennyei kenyérnek” nevezi, „mennyei”, „természetfölötti” értelemben is felfogható. A szóban forgó jelzőt Pál olyan valóságokra vonatkoztatva használja, amelyek a Szentlélek hordozói, vagyis amelyekben a Szentlélek van jelen (vö. 1Kor 2,13-15; 15,44). Ebből kifolyólag a „lelki eledel” és a „lelki ital” megnevezések a Szentlélekre utalnak. Az apostol itt

is keresztény szemszögből, az Eucharisziából kiindulva tekinti az ószövetségi adományokat „lelki” valóságoknak, mivel az Eucharisztia a Szentlélektől áthatott táplálék, és így az előképek is a Lélek működésének hatását hordozzák magukon.³

A preegzisztens Krisztus, mint az üdvösség javaiban részesítő sziklaforrás

A „lelki itallal” kapcsolatosan Pál olyan elképzelést is magáévá tesz, amely a rabbinikus írásmagyarázatokban is megtalálható: az Ószövetségben kétszer is olvassunk arról, hogy Mózes vizet fakasztott a sziklából Hóreb környékén (vö. Kiv 17) és Kádes vidékén (vö. Szám 20). Ráadásul a Szám 21,16-ban Beer helységgel kapcsolatosan ismét szó esik egy kútról, amelyet a szöveg 20. fejezetében említett vízforrással azonosít. A három perikópa által a zsidó írásmagyarázók arra a következtetésre jutottak, hogy a vizet adó szikla követte a népet. Pál apostol nem osztja ezt a nézetet, ő nem fizikai, hanem lelki szikláról beszél. Lehetett-e valaki, aki ott jelen volt, aki kísérté a

vándorló zsidóságot? Igen, Jézus már hatékonyan jelen volt Izrael történetében az ószövetség idején is. A MTörv 8,15 szövegét magyarázva például így ír Alexandriai Philon, aki a sziklát a „Bölcsességgel”, illetve a „Logosszal” azonosítja: „Az érdes szikla Isten bölcsessége, amelyet erői közül mint a legmagasabbat és legelsőnek elkülönített: belőle itatja az Istent szerető lelkeket.” Krisztus léte preegzisztens, nem a fogantatással és a születéssel kezdődött. Így Pál a vándorló sziklát az öröktől fogva létező Krisztussal azonosítja: „ittak ugyanis az őket követő sziklából, amely kísérté őket, s a szikla Krisztus volt.” (1Kor 10,4). A Krisztussal azonos vándorló szikla szintén az Eucharisziára utal. Az Eucharisziában Krisztus, mint sziklaforrás egyben táplál is. Krisztus az Eucharisziában úgy forrás, hogy beépül a hívőbe, amelyben immáron a feltámadt Krisztus van jelen, s Lelke által a végidőbeli üdvösség javaiban részesíti a benne hívőket.⁴

Komáromné Károlyi Judit

³KOCSIS IMRE, Az Ige szolgálatában, Budapest, 2003.132.

⁴KOCSIS IMRE, Az Ige szolgálatában, Budapest, 2003.133.

fotó: Tompa Viola

Advent első vasárnapja előtti szombaton az elsőáldozásukra készülő Dózsa iskolás gyerekekkel és szüleikkel, nagyszüleikkel, szomszéd néniükkel együtt készíthettük el a Jézus születéséhez elvezető koszorúinkat a plébánián. Aztán átmentünk az előesti szentmisére és meghallgattuk püspök atyánk második lelkigyakorlatos szentbeszédét. Köszönet az önzetlen közreműködésért a Tompa családnak, Kiss Szilviának és nem utolsósorban a 25 éves lapunk korábbi gondos mindenésének, Paksa Tibornak és családjának.

S.Ivancsics Evelin

Ünnepek és hétköznapiak

Miért jelesebb az egyik nap, mint a másik,

hiszen az év minden napján a Napból árad a fény?

Az Úr bölcsessége osztotta el őket, ő tett különbséget idők és ünnepek között.

A napok közül némelyeket kiemelt és megszentelt,

a többivel meg a köznapok számát szaporította. (Sir 33,7-10)

A hagyományos paraszti időfelfogás leglényegesebb eleme, hogy nem lineáris, hanem ciklikus. A természet körforgása és benne az elvégzendő munkák ismétlődése ugyanolyan megszokott volt számára, mint az emberi élet felfelé, majd lefelé ívelő szakaszai, az élet és a tudás átadásának megújuló folyamata. Az ismétlődő idő- és életszakaszok tartalma a fizikai és szellemi valóság logikája szerint alakult: mesterséges világítás híján a Nap járása határozta meg a munka és az éjszakai alvás idejét, a dolgos napokat pihenés, az ennivaló megtermelését a fogyasztás téli időszaka követte. Az ünnepeket felkészülés (takarítás, tisztálkodás, rituális előkészületek), a nagy kanállal evést böjti megszorítás előzte meg. Ideje volt a vetésnek és ideje az aratásnak, a sírásnak és a nevetésnek, a születésnek és halálnak.

A parasztember számára az ünnepnap nem pusztán a pihenés, hanem a megszentelődés ideje volt, az állatokat és embereket ilyenkor is el kellett látni. Az állam és egyház szétválása (szekularizáció) előtt az ünnepek vallási ünnepek voltak, a hozzájuk tartozó rituális cselekmények még a családi alkalmakkor is egyházi

környezetben zajlottak (keresztelő, esküvő, temetés).

Az ünnepeket a rá való készüllet mellett leginkább az jellemezte, hogy ilyenkor nem azt csinálta az ember, amit köznapokon. Nem végzett „kenyérkereső” munkát, helyette, sokszor korábban kelve, mint hétköznapi, kilométereket gyalogolva templomba ment. És ezt előző este vagy kora hajnalban megtisztálkodva, haját lebontva-megfésülve, férfiak borotválkozva, ünneplő ruhában, legtöbbször társaságban tette. A vasárnap a társasági élet lehetősége volt kicsinek és nagynak, előbbieknak a közös játék, és tánc, utóbbiaknak a vendégeskedés, a pipaszó vagy borospohár melletti beszélgetés formájában.

Az étkezés is másként zajlott. Ilyenkor került elő az abrosz, a fehér tányér és az üvegpohár – köznapokon a szekrényben tartották – és az ünnepi ételsor húslevese, pecsenyéje, édességei is kárpótoltak a hétköznapi egyszerű fogásaiért.

Az ünneplő ruha alkalmanként változhatott viselője társadalmi és vallási hovatartozásától, anyagi jólététől függően. A ruhaviselet különösen a nőknél lehetett nagyon változatos (és drága). Míg a férfiak a hímzett fehér inget és széles gatyát, mellényt, csizmát és kalapot, a módosak posztóból, de már a 20. század elején gyári szövetekből csináltatott nadrágot-mellényt-zakót öltöttek a templomba, az asszonyok viseletét helyenként egészen bonyolult öltözködési rend szabályozta. A ruhadarabok színéből, az alsószoknyák számából, a kendők színéből, hosszából, a megkötés módjából a különböző

fejrevalókból a „beavatottak” következtetni tudtak viselőjük életkorára, családi állapotára, gyermekei számára, származásának helyére is.

A nők ruházata a legtöbb vidéken több fokozatú volt. Az otthoni munkához mást viselt (persze, aki megtehetette), mint a mezőre. A „valahova menő” ruha már a házon kívül, mások szemelátára hordott, egy fokkal jobb minőségű volt, de templomba még ebben sem illett megjelenni, legföljebb hétköznapi esti litánián. Volt, ahol a városba menő ruha jelentette ezt a fokozatot. Vasárnapra minimum kisünneplőt vettek, amit a karácsonykor, húsvétkor, pünkösdkor vagy úrnap körmeneten viselt nagyünneplő tetőzött be. Ekkor vette fel ki-ki a legdrágábbját, legszebbjét annak, amit a pénzéből megvehetett vagy felmenőitől kapott. Még a kisünneplő színe is alkalmazkodott a liturgikus színekhez, böjt idején sötétebb, lila, barna, míg az évközi vasárnapokon világosabb, kék, zöld is lehetett.

Természetesnek tartották, hogy az a nő, akinek közeli rokona meghalt, feketét, majd később is sötét színeket viselt, még ha egyébként fiatal kora miatt mást (bordót, kéket, lilát) is megengedhetett volna magának.

A nagyon világos-virágos ruhákat általában a kislányok hordták.

Az öltözetnek a legszínesebb, sok pirosat tartalmazó, ünnepi fejviselettel szinte „királynői” változatát az eladó sorba került leányok és a frissen férjhez ment menyecskék húzhatták fel az első gyermekük születéséig.

A népi viselet elhagyásával, a „kivetkőzéssel” az öltözködési szabályok sokat lazultak ugyan, de az ünnepeket a hétköznaptól megkülönböztető vonásai megmaradtak. Ilyen volt a legutóbbi időig a színhasználat is: öregasszonyra sötét, fiatalra élénk színű öltözet „való”. A legkésőbb elhagyott falusi ruhadarab a kendő, a kalap máig sem szorította ki. Az új ruhát, cipőt illet legelőször a

templomban „felavatni”.

A szocializmus a ruhaviselés szabályait teljesen fejtetőre állította, aki ragaszkodott hozzájuk, könnyen a „nép ellensége” kategóriában találta magát. Inkább egyes nehezen hozzáférhető ruhadarabokban lehetett feltűnni, „divatozni”. A 90-es évek dress code-ja általában csak a munkahelyeken és a „felsőbb” rétegek öltözködésében

jelentett változást. A 21. század pedig a ruházkodás látszólag teljes anarchiáját hozta. Manapság csaknem egyéni ízlés dolga, hogy ki mit tart ünneplőnek. A „menyegzői ruha” inkább a szív, mint a textília minőségének jelzője.

Marx Mária

A kisgyerek nem fajgyűlölő

Hivatásom során gyakran találkozom különleges, szép vagy kihívásokkal teli pillanatokkal a gyerekek körében. A tanórák alatt alkalmanként együtt nevetünk és előfordul, hogy együtt hallgatunk. Volt azonban egy olyan óra, ahol mindenki beszélt és én hallgattam. Csak a tanár nem tudott szóhoz jutni a mélységes meghatottságtól és örömtől. Az elsős tankönyvben találunk egy feladatot. Négy ember rajza fogad bennünket, mindannyian mások. Látunk ázsiai hölgyet, színes bőrű férfit és két fehér bőrű fiút. A feladat címe: „Mi emberek is különbözünk egymástól.” Beszélgetésre hív a tankönyv szerzője ebben az aktuális témában. Felnőtt emberként biztos voltam benne, hogy a származás lesz a legszembetűnőbb különbség a gyerekek számára. Ám ekkor ért a meglepetés mind a három első

osztály részéről. Amikor megkérdeztem, hogy kiket látunk a képeken, a kicsik elkezdtek sorolni: „egy fiút, aki kosarazik, egy fiút, aki zsebre teszi a kezét, egy lányt, aki imádkozik...” Örültem, hogy senki sem tért ki a bőrszínre, egyszerűen nem tartották fontosnak. A feladat azonban éppen arra volt hivatott, hogy megbeszéljük Isten előtti egyenlőségünket, ezért tovább kérdeztem a gyerekeket: Milyen különbségeket vesztek észre az emberek között? Sorban érkeztek a válaszok: „egyik vékonyabb, mint a másik, egyik kék szemű, a másik fekete, más színű a nadrágjuk, egyiknek piros a pólója, a másiknak kék...”

Melegség és öröm öntött el a szavak hallatán. Hálás szívvel köszöntem meg mindenkinek a tisztaságát, a nagyszerűségét, csodáltam ezeket a kis ember-

palántákat. Aztán arra gondoltam, hogy mi történik később? Hol sérül ez a fajta ártatlan, gyermeki gondolkodás? Mi, felnőttek kell(ene), hogy megváltozzunk? Személyes példánkkal jó irányba terelgetjük a felnövekvő generációt?

A János evangélium 13,35 jutott eszembe az óra végén, amellyel útjára bocsátottam a kis csapatot. Jézus mondja: „Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

Mindannyian mások vagyunk. Más az érdeklődésünk, más terveink vannak és más ételeket szeretünk. A legfontosabb az, hogy Isten gyermekei vagyunk, Ő pedig egyformán szeret minket. Meghív az üdvösségre, bőrszínre, külsőségekre való tekintet nélkül.

Miszoriné Mocsári Mariann

Gyerekszáj

„...én úgy szeretem Jézust, mint Anyukámat.”

„A rablók nem véletlenül lopigálnak értékeseket.”

„Attila atya szent ruhája zöld volt.”

„betegek tünete” (a betegek kenete)

„hálaadás szentsége” (a házasság szentsége)

„Be kell menni abba a kabinba és tisztelettel elmondjuk bűneinket.” (a bűnbocsánat szentsége)

„Én láttam Isten-udvart.” (Betlehemet, Kis Jézussal, Máriával, Józseffel, két számmal, állatokkal)

S. Ivancsics Evelin

Kapcsolódtunk...

2018. október 27-én a Mindszenty József Általános Iskola adott otthont az Egyházmegyei Családi Lelki Napnak, melynek előkészítését és lebonyolítását a püspök atya kérésére a Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia vállalta magára. A szervezésben – férjemmel három másik házaspárhoz és Molnár János atyához csatlakozva – mi is részt vettünk. A rendezvényt CsaládKapocs-nak neveztük el. A lelki nap során a résztvevő felnőttek papi előadásokat, házaspárok tanúságtételeit, vezetett témafeldolgozást és filmvetítést követő beszélgetést választhattak, míg egész nap látogathatták a kápolnában berendezett imaösvényt, a folyosókon elhelyezett bibliai fejtörő játékot, logikai játszótermet, szabadulószoját. A velük érkező gyerekek programja tartalmazott műszaki, technológiai bemutatót, interaktív biológia órát, filmvetítést, focit és kötélugrást is. A kisebbekre a Szent Család Óvoda óvónői felügyeltek.

A reggeli szentségimádás révén már a nap kezdetén volt alkalmunk Jézushoz kapcsolódni. Az Úr Lelke velünk is maradt egész végig. Vezette a szervező munkát, az előadók szavait, a beszélgetéseket, a találkozásokat.

A résztvevők kapcsolódtak egymáshoz is. A folyosókon beszélgetve, ebéd után az asztaloknál ücsörögve, a büfénél a kávé szürcsölgetve, és az előadók által vezetett beszélgetések során.

Kapcsolódtak férjek feleségükkel az imaösvény állomásait végigjárva, a tanúságtételek által megérintve, és egymást hallgatva a csoportos beszélgetések alatt, és kapcsolódhattak a szülők a gyerekeikkel is, a többféle közös játék során.

Jó volt együtt lenni. Ennek a jóleső kapcsolódás-érzésnek az oka már azóta foglalkoztat, mióta családos közösségbe járok. Keresve a választ, a katekizmusban ezt találtam az emberi közösség témájánál:

„Az emberi személynek szüksége van a társas életre. Ez az ember számára nem valami ráadás, hanem természetének követelménye. A másokkal való kapcsolatok, a kölcsönös szolgálatok és a testvéries párbeszéd által bontakoztatja ki az ember a maga képességeit, és így tudja teljesíteni sajátos hivatását.” (KEK 1879. szám)

Úgy tapasztalom, ez akkor tud a legjobban működni, ha őszintén, álarcok nélkül folytatjuk a párbeszédet. Sokáig tartottam az olyan helyzetektől, ahol mások, főleg idegenek előtt kellett (volna) magamról, vagy a véleményemről beszélnem. Nehogy ki kelljen tárni a belső világomat, mit gondolnak majd rólam, másrészt meg biztos nem is vagyok érdekes mások számára. Inkább az álarc mögé bújva hallgattam. Két évvel ezelőtt viszont egy többnapos lelkigyakorlaton – ahogy a többi résztvevőnek is –, nekem is kisebb tömeg előtt kellett megneveznem azt a tulajdonságot, amit a legjobban szeretek a házastársamban. Ekkor férjem humorát jelöltem meg, amivel a legfeszültebb helyzeteket is képes oldani. Ezt viszonylag könnyen megosztottam másokkal, na de kit érdekel ez rajtam kívül? Másnap reggel az előző napra való önkéntes visszatekintésre kérték fel a lelkigyakorlaton résztvevőket. Egy feleség rögtön ekkor felállt, és elmondta, hogy valaki előtte nap

említette a férje nehéz helyzeteket megkönnyítő humorát. Az erre való visszagondolás, a saját helyzetének vidámsággal való megközelítése nagyon sokat segített neki az eltelt este során, mikor az egyik gyermekével – aki gyomorrontást kapott – a fél éjszakát a fürdőszobában töltötte. Ekkor értettem meg, hogy bármi lehet ajándék egy másik ember számára, amit elmondok arról, mi könnyíti, vagy épp nehezíti meg az életemet. Kiscsoportokban, közösségekben megosztott gondolatok során tapasztaltam, hogy a közvetlen és őszinte, álarc nélküli kapcsolódásaim során nemcsak megajándékozom a többieket a megélt valóságaimmal, hanem viszonyítani is tudom magam hozzájuk. Könnyebben megtalálom, megfogalmazom az „én”-t, és a „hogyan”-t. Beleszerettem ebbe a műfajba, és azóta keresem a lehetőségeket, hol és mikor lehet belemerülni ezekbe „a kölcsönös szolgálatokba és a testvéries párbeszédbe”. Felbecsülhetetlen értékűnek tartok minden olyan alkalmat, ahol feltáruhat előttem, hogy mások hogyan élik meg a mindennapjaikat. Amikor nem az az egyetlen eszközem a megismerésükre, hogy mit látok rajtuk, vagy mások mit mondanak róluk, hanem tőlük hallhatom, hogy valóban milyenek ők – ennek tükrében pedig milyen vagyok én, és mit is kell tennem. Másokat is biztatok az ilyen lehetőségekre, és kérem a Jóistent, hogy még sok egyházmegyei lelki nappal, gyakorlattal, kiscsoporttal, közösséggel segítsen minket haladni az üdvösség útján.

Szabó-Hidvégi Orsolya

Anyakönyvi híreink

Kereszteltek

Szigeti Lorenzó Lőrinc, Szigeti Nikolasz Miklós, Tóth Hanga, Ihász-Kovács Marcell, Makasics Máté, Füzesi Ariána, Gerencsér Zsombor Imre, Rózsás Lili, Balaicz Vendel Péter, Szalai Míra, Horváth Patrik, Király Dávid, Imre Martin, Sziráki Mihály, Katona Hanna, Katona Melissza Rita

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Halálozás

Varga József (1937), Parrag József (1935), Mándli József (1942), özv. Komáromy Frigyes Andrásné sz. Baranyai Marcella (1942), özv. Tihanyi Lászlóné sz. Szigeti Emília (1927), Lapat Aladárné sz. Kozó Mária (1926), Borsos Sándor (1931), özv. Petánovics Tiborné sz. Kozó Anna (1932), özv. Both Jánosné sz. Takács Julianna (1934), özv. Horváth Vendelné sz. Forgács Anna (1928), Tóth József (1949), özv. Zabb Károlyné sz. Nagy Jolán (1929), Szakáll Magdolna (1954), Nagy Krisztina (1975), özv. Balis Pálné sz. Nagy Ilona Róza (1945), Kátai-Urbán Istvánné sz. Mongyi Mária (1941), özv. Schreiner Istvánné Kósa Margit (1948), Czirákiné Joó Krisztina (1978), Kovács István Ferenc (1944), Csala Gyula (1965), Belső Péter (1941), Fábíán Lászlóné sz. Geiger Rózsa (1943), Végh Béla (1944)

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

Gyerekszaj

„Én a híradóban egyszer láttam az Isten-Mártont.” (talán Szent Mártonra gondolt)

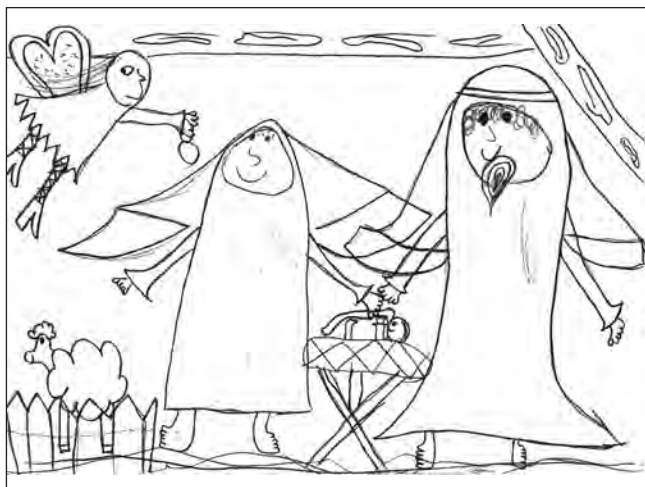
„Válaszos Zoltán” (Válaszos zsoltár helyett)

„Ez az Isten jó ám... Nem úgy, hogy szerelmes vagyok belé!...” (és elpirult)

„Az Atya, az Isten és a szent imádság nevében...” (keresztvetés mintájára zárta így az órát)

S. Ivancsics Evelin

A Szent Család gyerekszemmel

Bencze János rajza

Vaspöri Léna rajza

Minden hónap második és negyedik csütörtökén 17:30-tól a Mária Magdolna plébánia-templomban **szemlélődő imádság** keretében keressük a találkozást a Jóistennel.

Minden hónap 13-án a kertvárosi templomban **fatimai szentmise** és szentségimádás 18 órakor.

A Kálvária kápolnában **szombatonként** hajnali 6-7-ig az „Ébredés” közösség tart gitáros, énekes dicsőítő imaórát.

A **Kálvárián** minden hónap második és negyedik csütörtökén, 17-kor lesz **szentmise**.

December 31-én hétfőn 16:30 órakor lesz az **évvégi hálaadás** a plébániatemplomban.

A Mindszenty iskolában **január 19-én**, 19 órától lesz a **szülők-nevelők bálja**.

Az **ökumenikus imahét** 2019. **január 20.** vasárnaptól **január 27.** vasárnapig tart.

A szentségimádás **Ságodban** 2019. **január 20-án** vasárnap lesz.

Szentségimádás lesz **Zala-besenyőben** 2019. **február 7-én** csütörtökön.

Minden kedves olvasónknak áldott, békés új esztendőt kívánunk!

Nagy Tamás káplán atya a Tízparancsolatról tartott előadást a Páterdombi esték program keretében a Páterdombi Községi Házban november 29-én. A keresztény lelkületet erősítő előadás-sorozat második állomásán a jó Isten irántunk való szeretete jelentette a kiindulópontot. Az ember szeretetre lett teremtve, s innen nézve a tíz törvény a szeretet kibontakozását

és megtartását segíti, táplálja. Tegyük fel magunknak a kérdést, mondta Tamás atya, hogy mi kit választunk: Istent vagy a világban jelenlévő szemléletet? Tamás atya zongorához ült, a közönség pedig forralt bor mellett énekelhette a Karácsony hozsannás énekeit.

S. Ivancsics
Evelin

IMÁDKOZZUNK!

Már csak néhány nap, s véget ér a 2018-as esztendő. Ismét új évet kezdhethünk.

Találhatnánk-e szebb szavakat az új kezdethez, mint **Vianney Szent János** gyönyörű imádságát?

„Jézusom, Neked szentelem szívemet: zárd a Tiédbe.

A Te Szívedben akarok lakni, a Te Szíveddel akarok szeretni, a Te Szívedben akarok élni

– *a világ előtt ismeretlenül, egyedül Általad jól ismerve.*

A Te Szívedből akarom meríteni az igaz szeretetet, amely fölemssze szívemet: benne erőt, világosságot, kedvet és igazi vigasztalást fogok találni.

Zárkózzék el bár tőlem minden szív, mégsem fogok csüggedni, mert Jézusom isteni Szíve mindig nyitva áll, és nyitva is marad számomra.

Jézus szentséges Szíve, szívem a Te szeretetednek oltára legyen: egyszersmind pedig az az oltár is, amelyen magamat Neked fölálldozom.

Szemeim mindenkor szent sebeidre tekintsenek, elmém mindig irgalmadra gondoljon. Egész valóm csak szent Szíved iránti szeretetemet fejezze ki.

Dicsértessék, szeretessék és imádtassék Jézus legszentebb Szíve!”

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária
Magdolna Egyházközség
tájékoztatója.

Szerkeszti: Tájékoztatási
Munkacsoport

E-mail: harangszozeg@gmail.com
Felelős kiadó: Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:
Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf: 91. 8901
Tel.: (92) 599 230, Fax: 599 231
<http://www.mariamagdolna.hu/>
E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomás: Gura Nyomda Kft.

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk
kapcsolódó fényképek tartalmaért kizárólag azok
szerzői felelnek.

